

Από δὲν θὰ τὴν εἰσέτανα μίση μὲς σ' αὐτοῦ μου,
 κ' εἶπα μίση σ' τὴν Ἀρχὴ πῶς γὰ καλὰ θὰ ῥίξανα,
 μὰ τώρα χάσω κ' ἄπορ μὲ τὸν συμπέθερό μου
 σὺν βίεω τὴν ἐλάσωνα τῆς μεζονόου μου μεζονα.

Δὲν μ' ἀφίει τὸ σ' χάσω τὸ κατόρθωμά και τούτου...
 δὲν εἶπατε... θέλει στήνη
 σφόνει και καλὰ νὰ κινήη,
 και τρανὰ τραπέζια δίνει σ' τὴν ταράτσα του σπητιοῦ του.

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κινήσω πῶς κ' εἶποιος εἰμπορεῖ
 νῦν κόμμα νὰ σιαρόση... μὰ μὲ πᾶνει τὸ μποροῖ,
 και θ' ἀφήσω τῆς κατάντας, και θ' ἀφήσω και ταγιά,
 κ' ἀροματίου θ' ἀκλάσω τὸ ζαντάρι γὰ καγιὰ.

Π.— Ὁ λόγος ἐταλείσας κ' ἔδωκ πηγαίνον ἔξω...
 ζήτω τῆς νέας τῆς Βουλῆς, και ἐτάσου γὰ στὴς βρεῖω.

Ἦλθε μορφωτικῶς ὁ Κερκυραῖος.

Τὸ μάθατε τὸ ἔαρικὸ κ' ἀνέλπιστο μαντάτο;
 ὁ Κόντας ἀπὸ τοὺς Κορφοῦς μὰς ἦλθε μὲ φορητό,
 κ' ἔτρεφαν φίλοι κρόθυμοι νὰ δοῦν τὸν κανακάρι
 κ' ὁ Μπαλακωῆς μ' ἄτομομαλ ἐπῆγε νὰ τὸν πάρε.

Ἦλθε σιωτὸς και λυγιστὸς μὲ χῆρι και φρεσκάδα,
 και γὰ νὰ δεῖξη σὲ πολλοὺς πῶς τοῦ βασιτοῦ τὰ κότσα
 εἰς σὺν Ζιδηρόδρομο τοὺς κῆνη ποδαράδα
 χωρὶς νὰ μετᾷ σ' ἄτομομαλ, τραβῆν και καρότσα.

Κόντε καλῶς σὲ βοήθαμα... τὸ γίγας καλῶς σὰς βοήμα...
 εἰς ἔλαση τὸν ἄπορ... τοῖς ἄπορ οἱ φίλοι χαμοσύντας...
 ἐγὼ μὰ εἶπα... τοὺς εἶπα μὲ γλάδα...
 κ' ἔτρεφαν τὰ μάτια τὸν νὰ δοῦν ἂν εἶν ἔκρινος.

Ἐμπίδα πρὸς τοὺς φίλους, ὅπως πᾶντος εἰμενῆς
 και πρὸς τοὺς ἔμπαρνεῖς,
 ὅπου μὲ πολλοὺς προσβεβαίω και μὲ τοῦτα και μ' ἔκρινος
 ἐκονεῖται τὸν ἔλαση και τὸν κωνάριε τ' ὀρσίτινα.

Ἦλθε τὸν ῥοτοῦσαν; μὰ πῶς ἦτανε κ' αὐτὸ
 νὰ ἐπαλλῆς σ' τὴν Ἀθήνα, Κορφοῦται λαρεῦτο;
 Μὴ ῥωτάει, μὴ ῥωτάει... γὰ χατήρι σας και μόνο
 ἀφῆσα και τῆς Δουκάδες και τὴν Ρόκα μου μὲ πόνο.

Τοῦ Κόντε μὲ μυστήρι πῶς τάχα θὰ λυθῆ;
 ἐνὸ μὲ εἶπατε τ' ἀτῆα πῶς θὰ παραιτηθῆ;
 κ' ἐνὸ πᾶντοῦ τὸ φάναξ μὲ τὴν τρομπομαρίνα,
 δὲν ἔβρω τί τοῦ ἀκρίσιος μίση σ' αὐτοὺς τοὺς ἀλλοῦς
 ν' ἀφήση τῆς Δουκάδες του και γάλλῃ σ' τὴν Ἀθήνα
 μαζὶ μὲ τὸν Μαριέτη του, τὸν Μίχο, και τοὺς ἄλλοιους.

Μήπως τὸ κόμμα τοῦ γραφῆν πῶς θὰ σκορπίση τώρα
 και τότε βάλτου ῥήγανη κ' ἀντίο Λεωνάρα;
 Μὴ πῶς συνέβη τὰς ἀυτοῦ μῆρας συνέβη κ' ἄλλο;
 πῶς ἀφῆσ' ἔτσι τοὺς Κορφοῦς, τῆς Ρόταις, και τὰ ἄλλα;
 κῆτι μοιρῶν βέβαια συνέβη και μεγαλο
 γὰ νὰ ἐπαλλῆ σ' τῆς Βουλῆς τὰ νῆσιχα κοπάδια.

Κ' ὁ Θεοτόκης εἶπα σ' τοὺς γύρω προσφίλους
 ἴσως ἔγω νὰ μὴν ἔλθω σ' τὴν οἰκία τῆς Βουλῆς,
 οἶχη ἦτον ὁμοῦς ἀδρόχωμα σὺν τὰ θεορεῖα
 ν' ἀκούω τὴν συζήτησι κ' ἔδωκ τὴν ῥητορεία,
 κ' ἀπὸ ἡγῆθὰ θὰ κάθωμαι νὰ σὰς παρακαρῶνω,
 νὰ σὰς προσέχω, τζόγῆας μου, και νὰ σὰς καμαρῶνω.

Γιὰ μὰ τῆς τριετῆ ἐπιτοῦλας παρακαλῶ ν' ἀφήσετε
 κ' ἔλαση τῆς Κυβερνήσεως τὰ μέτρα νὰ ψηφίσετε,
 ἀλλοθῶς ἐνὰ σὰς παρὰ κῆ φεῖνω γὰ τὴν Ρόκα
 χωρὶς σκοτοῦρα γὰ δουλειὰ, χωρὶς κατῆμ γὰ δοῦσι...
 χῆμας φοραῖς τὸ φάναξ, χῆμας φοραῖς σὰς τῆκα
 πῶς εἶναι δισκόλ' ἢ δουλειὰ γὰ τὴν δική μου κορῆ.

Και τώρα πλησιάζετε τὰ φίλα σὰς χεῖρη
 σ' ἐμὲ τὸν ἀσπῆ...
 Τέτοια τοὺς εἶπα γλαστός κ' ἐπῆσαν οἱ φίλοι,
 κ' ἔπῆσαν κ' ἔγω.

Κ' ἐνὸ προτοῦ τοὺς εἶπα πῶς ἔχει κῆ μπουκίσιος
 και σ' τῆς Βουλῆς τὸν αἰθουσαν μπορεῖ νὰ μὴ πατήση,
 δὲν ἔβρω ποῖος τὸν ἔσφιξε νὰ μετανοήση κῆτι
 κ' ἔκανε και συνέταξε μὲ τὸν Μπαρομακῆ,
 και πρῶτος και καλλίτερος ἐπῆγε μὲ τὸ κόμμα
 κ' ἐπῆσαν τὸν Ρόμα.

